

Κυριακή 26η Νοεμβρίου 2023

Κυριακή ΙΓ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 18, 18 – 27).

«Οὐδείς ἀγαθός εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός»

(Λουκ. 18, 19).

Σήμερα ὡς θέμα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας παρουσιάζεται ἡ ἀγαθότητα. Ἡ ἀγαθότητα, ἡ ὁποία εἶναι ἡ βασιική προϋπόθεση τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνας ἀλαζονικός ἄρχοντας ρωτάει τόν Χριστό γιά τή δυνατότητα κληρονομιᾶς τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου καταδεικνύει πώς ἡ ψευδαίσθηση τῆς ἀγαθότητας δέν ὀδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή καί σωτηρία. Ἡ λύτρωση θά ἔλθει ὡς καρπός τῆς ἀληθινῆς ἀρετῆς, τῆς πραγματικῆς ἀγαθότητας, πού κερδίζεται ἀπό τή συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Αὐτή ἡ συνάντηση μέ τόν Θεό

ἐπιτυγχάνεται μέσω τῆς προσφορᾶς πρὸς τὸν διπλανό. Ἡ πραγματικὴ ἀγαθότητα δὲν βρίσκεται στὴν τήρηση κάποιων τυπικῶν διατάξεων. Ἡ ἀπόλυτη ἀγαθότητα εἶναι ὁ Θεός. Ὅσο πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεό, τόσο αὐξάνεται καὶ ἡ δική του ἀγαθότητα. Ἡ προσέγγιση τοῦ Θεοῦ ὅμως γίνεται μόνο μέσα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν ἐμπερίστατων ἀδελφῶν. Ἄρα ἡ προσέγγιση τοῦ Θεοῦ ἐπιτυγχάνεται, ὅταν σπάσει κάποιος τὰ δεδομένα του καὶ ἀδειάσει ἀπὸ τὰ πάντα γιὰ τὸ χατίρι τῶν ἄλλων. Τότε καὶ μόνον τότε μπορεῖ νὰ ἐλπίζει ὅτι θὰ βρεῖ τὸν Θεό.

Οἱ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ λεγόμενοι «πιστοί» προσεταιριζόμαστε τὸν τίτλο τοῦ ἀγαθοῦ, ἐπειδὴ ἀκούσαμε καὶ μάθαμε λίγα πράγματα γιὰ τὸν Θεό καὶ ἐπειδὴ βαπτιστήκαμε καὶ γευόμαστε, ἔστω καὶ ἐπιφανειακά, τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος ὅμως μᾶς ἀπογυμνώνει. Λέγει κατηγορηματικά πῶς

«οὐδείς ἀγαθός εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός»! Ὅσα πνευματικά κατορθώματα καί ἐάν καταφέρει ὁ ἄνθρωπος, ὅσο ψηλά καί ἂν νομίζει ὅτι ἔφτασε στά ἐπίπεδα τῆς ἀγιότητος, ὅσο καλό καί ἐάν βλέπει τόν ἑαυτό του, ὅσο εὐσεβής καί ἐνάρετος καί ἐάν πιστεύει ὅτι εἶναι, δέν εἶναι ἀπόλυτα ἀγαθός. Κάθε ἄνθρωπος ὑποφέρει ἀπό τήν ἀσθένεια τῆς ἀμαρτίας. Μολύνεται ἀπό τίς πλάνες καί τά ψέματα τοῦ διαβόλου. Ἔρχονται στιγμές πού ὑποπίπτει στούς πειρασμούς καί στά πάθη του. Πληγώνεται εἴτε ἀπό τή φανερή πλευρά τῆς ἀμαρτίας εἴτε ἀπό τήν ἀπόκρυφη καί ἀθόρυβη πλευρά της. Κανείς δέν μπορεῖ νά ἔχει τή βεβαιότητα ὅτι εἶναι ἀγαθός κατά πάντα. Ὅσο περισσότερο ἔρχεται κάποιος πρὸς τήν αὐτογνωσία, τόσο πιά πολύ διαπιστώνει μέσα του τήν ἀμαρτία. Ὅσο περισσότερο καθαρίζεται, τόσο πιά πολύ ἐντοπίζει καί ἐνοχλεῖται καί ἀπό τήν παραμικρότερη βρωμιά. Ἐάν κάποιος τολμήσει νά

συγκρίνει τή ποιότητα τῆς δικῆς του ἀρετῆς μέ τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, τότε θά τρομάξει ἀπό τήν κατάντια του. Ὅλη ἡ ἀνθρώπινη ἀρετή εἶναι σάν ἓνα βρωμερό κουρελόπανο μπροστά στήν ἀπόλυτη ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καί οἱ ἀψεγάδιαστες ἀπό τόν ρύπο τῆς ἁμαρτίας ἀγγελικές δυνάμεις, αὐτά τά πνευματικά πλάσματα του Θεοῦ, πού γεύονται καί ὑμνολογοῦν τή δόξα Του, εἶναι πολύ ὑποδεέστερες ὡς πρός τήν ἀγαθότητά τους σέ σχέση μέ τή λαμπρότητα καί τό μέγεθος τῆς θείας ἀγαθοσύνης. Δικαιολογημένα λοιπόν ὁ Κύριος λέγει: «οὐδείς ἀγαθός εἰ μή εἷς, ὁ Θεός».

Αὐτή ἡ ἐπίγνωση τῆς θείας ἀγαθότητας μᾶς κρατάει στήν ταπείνωση καί ξυπνάει μέσα μας τό ἀγωνιστικό φρόνημα, γιά νά ἐπιτύχουμε τήν πνευματική μας προκοπή.

Καθώς καθημερινά διαπιστώνουμε τίς πτώσεις καί τίς ἀδυναμίες μας, δέν ἔχουμε νά

κάνουμε τίποτε άλλο παρά νά παραδεχόμαστε τήν άσχημη κατάσταση στήν όποία βρισκόμαστε. Νά παραδεχόμαστε τήν άμετανοησία μας. Νά παραδεχόμαστε τήν πνευματική φτώχεια μας, από τήν όποία δέν θέλουμε καί δέν μπορούμε νά δραπετεύσουμε. Νά μή νομίζουμε πώς ό Θεός εἶναι όφειλέτης μας, έπειδή ἴσως κάνουμε μία προσπάθεια άρετῆς. Νά στεκόμαστε μέ σκυμμένο τό κεφάλι μας γιά τό κακό πού καθημερινά δοκιμάζουμε. Νά μή δικαιολογοῦμε τόν έαυτό μας γιά τά λάθη πού διαπράττουμε, διότι κανείς άλλος δέν μάς έγκλωβίζει στήν άμαρτία παρά μόνον ό έγωισμός καί ἡ άδυναμία τοῦ χαρακτήρα μας. Μήν αγαποῦμε τήν αὐτοπροβολή καί τήν επίδειξη τῶν άρετῶν μας, διότι όλες αὐτές εἶναι ψεύτικες, εἶναι κάλπικες, όταν μάλιστα, αντί νά μάς όδηγοῦν στή συνάντηση μέ τόν Θεό, μάς βυθίζουν στόν γκρεμό τῆς έπαρσης καί τῆς άλαζονείας. Ὅσο περισσότερο

είσπραττούμε τή θεϊκή ἀγαθότητα καί ὅσο περισσότερο προσμετῶμε τό ἄπειρον τῆς τελειότητας τοῦ Θεοῦ, τόσο πιά πολύ ταπεινώνομαστε καί εἵμαστε μετρημένοι στή συμπεριφορά μας, καθώς σκεπτόμαστε ὅτι ἡ ὁμοίωσή μας μέ τόν Θεό, ἐνῶ εἶναι σκοπός τῆς ζωῆς μας, παραμένει συνεχῶς ζητούμενο καί εἶναι μᾶλλον ἕνα ἄπιαστο ὄνειρο παρά μία ἀπτή πραγματικότητα.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν ταπείνωση, ὅταν ἀναλογιζόμαστε τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ξυπνάει μέσα μας καί ἕνα ἀγωνιστικό φρόνημα. Πλαστήκαμε γιά τό καλό. Ἡ ἀγαθότητα εἶναι μέσα στή φυσική μας οὐσία. Εἵμαστε φτιαγμένοι γιά νά ἀγαπᾶμε, γιά νά κοινωνοῦμε, γιά νά διακονοῦμε τήν ἀρετή. Εἵμαστε εἰκόνες τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ. Ἡ φυσική μας ροπή εἶναι πρός Ἐκεῖνον. Ἡ ἀγαθότητα δέν εἶναι καθῆκον, εἶναι μία φυσική ἀνάγκη. Ἡ κακία εἶναι ἀσθένεια, εἶναι ἐσωτερική ἀναπηρία. Ἔχουμε

τήν ἀνάγκη τῆς ἀρετῆς, ὅπως ἔχουμε τήν ἀνάγκη τῆς ἀναπνοῆς. Ρέπουμε πρὸς τὸ ἀγαθὸ, ὅπως ρέπουμε πρὸς τὴν ζωὴν. Ἡ ἁμαρτία, στὴν ὁποία μᾶς ἔριξε ὁ διάβολος, εἶναι ἡ διαστροφή αὐτῆς τῆς ἀνάγκης γιὰ τὸ ἀγαθὸ. Μέσα στὴν ἁμαρτία ἐξακολουθοῦμε νὰ διψᾶμε καὶ νὰ ψάχνουμε τὸ ἀγαθὸ, ἀλλὰ τὸ ἀναζητοῦμε μὲ λάθος τρόπο καὶ σὲ λάθος κατεύθυνση. Ἄντὶ νὰ τὸ ψάξουμε πλησιάζοντας πρὸς τὸν Θεό, τὸ ψάχνουμε ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ Ἐκεῖνον. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ βροῦμε τὸ ἀληθινὰ ἀπόλυτο ἀγαθὸ, βρίσκουμε φτηνὲς ἀπομιμήσεις του. Ἄντὶ γιὰ τὴν χαρὰ βρίσκουμε ὑποκατάστατα τῆς χαρᾶς. Ἄντὶ γιὰ τὴν ἀγάπη βρίσκουμε κακέκτυπα τῆς ἀγάπης. Ἄντὶ γιὰ τὴν γνώση βρίσκουμε θεωρίες καὶ ἐφήμερες πληροφορίες, πού τίς ὀνομάσαμε ἐπιστῆμες. Ἄντὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ βρίσκουμε τὴν κοινωνικὴ συμβατικότητα. Ἄντὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά βρίσκουμε τὴν γαιώδη καὶ ρυπαρὴ σαρκικότητα. Γιὰ νὰ

βροῦμε, λοιπόν, τό ὄντως ἀγαθό, πρέπει νά παλέψουμε. Νά ἀγωνιστοῦμε, γιά νά ξεχωρίσουμε τό αὐθεντικό ἀπό τό κάλπικο, τό ἀτόφιο ἀπό τό κατακερματισμένο, τό πολύτιμο ἀπό τή φτηνή ἀπομίμηση. Εἶναι ἀπαραίτητο νά δουλέψουμε μέ πείσμα καί ἐπιμονή, γιά νά καθαρίσουμε τήν ἀμαυρωμένη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα μας ἀπό τή μουτζούρα καί τή σκόνη τῆς θεϊκῆς ἀπουσίας.

Καθώς θυμόμαστε πώς «οὐδείς ἀγαθός εἰ μή εἷς, ὁ Θεός» νά δοξάζουμε τή θεία ἀγαθότητα, νά ταπεινωνόμαστε γιά τή δική μας ἀμαρτωλότητα καί νά ἀγωνιζόμαστε γιά τήν κατά τό δυνατόν διόρθωσή μας. Σ' αὐτόν τόν ἀγώνα τῆς μίμησης τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ἐλπίδα ἢ ἀγαθότητά μας νά γίνεται εἰκόνα τῆς δικῆς Του ἀγαθοσύνης. Τότε ἢ δόξα Του θά γίνει ἢ δική μας δικαίωση, λύτρωση καί σωτηρία. Ἀμήν.